

Verslag Neustift 2022

Zaterdag 27 augustus : iets voor half zes kunnen we al vertrekken. Warke was de laatste, stopte aan de bus om de bagage uit zijn auto te halen en was toen zo verbouwereerd te horen dat hij de laatste was, dat hij zich met de rugzak nog op de rug achter het stuur liet vallen om nog snel zijn wagen op de parking te parkeren. Door het kiezen voor een aanlooproute via Luik en Sankt Vith naar de nieuwe weg hoog boven de Moezelvallei, die we volgden tot Rheinböllen (een erg vlotte en landschappelijk erg mooie route), het vlotte verkeer in Duitsland en de even vlotte oversteek van de Fernpass, kwamen we al rond vijf uur toe in het hotel. Na de kamerverdeling en een doucheke werden we om halfzeven verwacht in de Stube. Hotelbaas Tony trakteerde er ons op een glaasje Sekt en heette ons uitgebreid welkom in zijn familiaal gerund hotel Alpenresidenz Viktoria. Na de obligate eerste-avond-schnitzel koos iedereen al snel voor de bedstee. Trachten wat uurtjes verloren slaap in te winnen, te wijten aan het erg vroege vertrek van 's morgens. Buiten regende het en dat bleef het nog geruime tijd doen.

Zondag 28 augustus : het dal is volgestapeld met wolken. Maar, het regent niét. Om half acht schuiven we aan voor het zeer uitgebreide ontbijt. Tikkeneike met spek, croissants, versgebakken keizerbroodjes, yoghurt, vers fruit ... Heerlijk gewoon ! Om half negen trekken we van het hotel over de parking naar het Talstation van de Elferbahn. We nemen plaats in de gondels en zoeven naar 1800 m. Voor het panorama komen we binnen enkele dagen nog wel eens terug. Vandaag dekken wolken zowat alles dicht. Geen ideale omstandigheden om te genieten van de zichten rondom, maar ... het regent niét. Boven splitsen we de groepen. Eén groep volgt Eddy, de andere groep wordt begeleid door Michel. Door het nemen van een steil zigzagpaadje kunnen de jasjes al na een kwartiertje in de rugzak worden opgeborgen. We volgen een erg mooi, smal paadje door het groen. De regen van afgelopen nacht maakt dat de boomwortels glibberig zijn, zo ook de grote stenen waar we over moeten. Goed uitkijken is de boodschap. De bende van Michel mag vanaf het Bergstation een pad volgen waarbij ze onderweg nogal wat hoogte verliezen. Ook zij volgen een natuurlijk mooi pad, tot aan de Autenalm. De hut die hier uitkijkt over het Stubaital is liefst 350 jaar oud en meteen ook de oudste van het dal. De weg wordt nu breder en beide groepen begeven zich door het bos richting Klampenbergal. Even voor we aan de hut komen, drinken we een heerlijk kruidige borrel, of een glaasje "43" op de verjaardag van Rita. Beetje bizar, maar in de Klampenbergal konden we niet vooraf één gerecht bestellen voor de ganse groep. Dat maakte dat het opnemen, klaarmaken en het bedienen van het à la carte gekozen eten nogal wat tijd in beslag nam. Geen nood echter, we hadden die tijd. In het dal verdwijnen de wolken soms wat om enkele ogenblikken later al weer op te duiken, letterlijk dan. Op het terras is het frisjes en trekt zowat iedereen zijn fleeceke aan. Tegen goed half twee gaan we weer op pad. Tot de Autenalm volgen we dezelfde, brede Forstweg. Michel en zijn discipelen kiezen voor hetzelfde pad om weer naar de Elferbahn te trekken, zij dat het dit keer hoofdzakelijk bergop gaat. De anderen opteren ervoor om de brede Forstweg tot beneden te nemen. Allemaal ? Neen, kleine broer vindt dat zijn "moment de gloire" gekomen is en duikt, ongezien, de Steig in die zowat loodrecht naar het dal duikt. Twee jaar geleden volgden een vijftal Neustifters van toen dit pad, waarbij zij vaststelden "dat het een erg mooi pad was, maar wel wat tricky, door de vele wortels en de

opeenvolging van duizend en één bijzonder steile zigzags". Zeker nu alles er vochtig en schuifgraag bij ligt, is dit geen sinecure. Klein Brozeke deed het dus tóch. Was het iemand anders van de groep geweest, hij of zij werd bij aankomst zeker getrakteerd op een fikse uitbrander. Maar voor Dirkske zien we dit door de vingers. Hij is en blijft immers "kleine broereke". Onderweg kregen we enkele spatjes regen, genoeg echter om Jeannine te zien veranderen in een non van de "orde van de blauwzusters", met kap en al! "Maurice, regent het nog?". "Joa Jeannine, het git woater...". Tegen vier uur was iedereen, veilig, weer beneden, aan het hotel, waar we werden getrakteerd op koffie en taart. Een heerlijk zoet slot van een geslaagde eerste Stubai-dag. (14 km – 400 m HV en 10 km – 385 m HV)

's Avonds was er dan, naar goede gewoonte, de voorstellingsavond. Zijn we daar één en ander te weten gekomen! Iemand plaste ooit in de biechtstoel, een andere man sprong ooit als zestienjarige over 2.06 m. We hebben zelfs een Lotto-winnaar onder ons, en een echtpaar dat figureert in Vlaamse TV-soaps. Ook een vroegere zwembkampioene, iemand die Europees kampioen Canicross werd (lopen met hond), een ex-Belgisch kampioen wielrijden bij de dames en iemand die persoonlijk Will Tura heeft gekend maken deel uit van onze groep. Het werd een erg amusante avond, waarbij iedereen zich toch een beetje (veel) bloot gaf.

Maandag 29 augustus : "Boven de wolken" zingt Will Tura, wanneer we met de bus richting Fulpmes rijden. In het dal hangen nog wat wolkenlierten, maar boven die wolken schijnt al van 's morgens vroeg de zon. We nemen de Kaisersjochbahn en klimmen hiermee tot iets meer dan 2000 m hoog. Daar is het zicht fenomenaal. De kartels van de kalksteenrotsen steken schril af tegen het felle blauw van de ochtendlijke hemel. IJle wolkenflarden asemen langs de bergflanken omhoog, worden steeds dunner om dan helemaal op te lossen. Voor we aan de afdaling naar het middenstation beginnen, gaan we eerst even kijken naar het panorama vanop het staketsel dat iets boven het bergstation van de Kreuzjochbahn in de berg werd vast geheid. Wat een heerlijk zicht, diep beneden in het Stubaital en over al die verre en nabije bergketens. Onder ons merken we de Panoramasee en de Schlickeralm, waar we straks iets zullen drinken. Voor de afdaling kiezen we ervoor om het Naturlehrpad te volgen. We zien de boom die door de bliksem werd gespiësd, we maken kennis met de verschillende boomsoorten die er in het dal groeien, zien reuzegrote mieren en bijen langs ons pad ... Een flink aantal zigzags brengt ons tot in de dalbodem. Hoe dieper we gaan, hoe indrukwekkender de bergflanken langs ons worden. Zowat loodrecht rijzen ze op. Onderaan de rotswanden liggen lange, V-vormige steenlawines die hun oorsprong vonden in de eeuwenlange inwerking van water en vorst. Aan de Schlickeralm houden we halt voor een tas koffie, een colake of een vroege pint. Heerlijk toeven daar, op het zonovergoten terras. Verderop wandelen we een lorkenbos binnen met daarin de uitbeelding van de menselijke zintuigen. Voelen, ruiken, zien, horen, evenwicht ... alles mooi uitgebeeld en opgesteld in een schitterend groen decor. Voor we de Fronebenalm bereiken, wandelen we nog rond de spiegelende Panoramasee. De Scheibenweg neemt ons dan mee het bos in en zet ons af bij het middenstation. Voor we weer naar beneden zeilen, wacht ons een flinke maaltijd op de Fronebenalm. Net voor we die bereiken, nemen we ons borrelglasje en klinken en drinken we op de verjaardag van Eddy VE. Op het terras van de Fronebenhütte zijn 47 plaatsen voor ons gereserveerd. In geen tijd worden grote houten planken

opgediend met daarop een erg uitgebreide “Jause”, een mix van kaas en vlees. Eerlijke bergkost die we ons zeer lieten smaken.

Het is al voorbij tweeën wanneer we terug bij de bus komen. Op naar Telfes, voor de namiddagwandeling over de Telfeser Wiesen. Zij die opteren voor een namiddagje rust, brengt Kris graag naar het hotel. De anderen mogen vanaf de start flink klimmen. Na goed 100 m gestegen te zijn, kijken we uit over het begin van het Stubaital, met pal voor ons de brede kruin van de Serles. We wandelen over een brede veldweg, tussen de groene weiden met daarin de eerste bloempjes van de herfsttijloos, een verre neef van onze krokussen. Bij de grootste bank van het dal houden we even een drinkstop om dan weer ten volle te genieten van dit heerlijke wandeltraject. In de infolders over het Stubaital wordt deze wandeling omschreven als “een verborgen parel”. Wij weten nu waarom ! We maken de bocht en de brede weg gaat nu over in een smal pad. Hoe mooi is dat ! We duiken een erg duister bos in, gaan weer over de Wiesen, duiken weer het bos in, klimmen steil en dalen dan weer af tot aan een boom met kapel. Hier zien we, diep beneden ons, de spitse witte kerk van Telfes. We gaan rond dit fraaie godshuis om wat later weer bij onze Multiobus uit te komen. Heerlijk toemaatje om een prachtige wandeldag mee af te sluiten. (10 km + 9 km – 250 m HV)

Dinsdag 30 augustus : een memorabele dag, want later konden we live op onze smartphone vanop het terras van ons hotel, meegenieten van de schitterende prestatie die Remco Evenepoel neerzette in de tijdrit van de Ronde van Spanje. Het was geleden van in 1979 dat een Belg (Fons De Wolf) een tijdrit won in de Vuelta. Voor ons staat er vandaag een rit door het hooggebergte op het programma. Niet echt veel hoogtemeters, maar we wandelen wel een hele poos boven de 2000 m. Iets over half negen nemen we de gondel van de Elferbaan. Boven is het zicht nu onbelemmerd en kunnen we diep in het Stubaital kijken, tot aan het Karwendel Massief met daarvoor het verstedelijkte gebied van Innsbrück. Aan het grootste Zonne uurwerk ter wereld scheiden we in twee groepen. Michel gaat met zijn volgelingen over de brede Forstweg die in de winter als rodelbaan wordt gebruikt tot in het Pinnistal. Van aan de Issenangeralm wandelt hij met zijn groep tot de Pinnisalm, waar we tegen de middag verwacht worden voor een licht hapje. De grotere groep volgt de voorzitter, in brede zigzags richting Elfer Hütte. We zien de ene na de andere paraglider opstijgen. Zwevend zoeken ze naar thermiek om hiervan gebruik makend zolang mogelijk hoog in de lucht te blijven. Mooi om zien, maar toch niet aan mij besteed ... Mooi om zien ook hoe de groep zich in gesloten formatie over de helling naar boven slingert. In minder dan een uur tijd staan we op het terras van de Elfer Hütte. Voor nogal wat van onze stappers werd dit een prestatie die ze tot dan toe nog niet hadden geleverd. Na de hutstop blijven we lichtjes hoogte winnen en volgen we de schitterende panoramaweg. We zien links de grijze kalktorens langs de rand van het Pinnistal, met daaronder, net als gisteren, weer van die gigantische steenlawines. Na bijna 400 hoogtemeter gaat het pad dalen en rusten we uit bij het Naturdenkmal. Van hieruit kijken we uit op de toppen van de Elfer. Een zwerm alpenkraaien kriebelt rond de toppen van het massief. Er resten ons nog 200 meter afdaling (hoogtemeter wel te verstaan) vooraleer we uitkomen bij de Karalm. Een vrij technische afdaling waarbij opperste concentratie nodig is om schuivers te vermijden. Bij de Karalm kunnen we genieten van een blik op het ronde keteldal, aan het eind van het Pinnistal, met

hoog daarboven de kruin van de Habicht, eveneens één van de Seven Summits. We wandelen nu verder over de brede dalweg en bereiken na twintig minuten de Pinnisalm. Michel en zijn groep zijn een kwartiertje eerder toegekomen en genieten op het zonovergoten terras van een verdiend drankje. Net voor ook wij een plekje zoeken, krijgen we een borreltje aangeboden door Eric en Rosette die hiermee samen met hun wandelvrienden willen klinken om een nare periode in hun leven af te sluiten. Op de Pinnisalm worden we bediend door een supervriendelijke Frau. Nadat iedereen zijn drankje heeft gekregen, worden de borden met Tiroler Gröstl opgediend. Een flinke schep gestampte Kartoffeln met daarin een snee gerafeld spek verwerkt, plus een fris slaatje. "Schmäckt alles Ihnen ?". Een overbodige vraag ... Onder een niet-aflatende golf van dankbetuigingen verlaten we deze gastvrije alm en gaan we weer dieper het Pinnistal in. Bij de Gespleten Rots nemen we een foto en volgen we de brede dalweg langs de Issenangeralm tot in Oberneder. Hier buigen we linksaf en volgen we het asfaltje dat ons tussen de groene almen meeneemt tot vlakbij het hotel. Even een paadje naar onder en we kunnen ons neerploffen op het terras. Viva Remco ! En viva voor onszelf, na deze alweer prachtige bergetappe ! (17 km – 420 m HV en 16 km – 230 m HV)

Woensdag 31 augustus : in tegenstelling tot de zomerse dag die we gisteren kregen, wordt voor vandaag regen voorspeld. Zowat alle geraadpleegde weersites houden het bij nat en regenachtig weer, waarbij de zon volledig achterwege zou blijven. We wandelen vandaag in twee groepen. Michel vertrekt rond half tien met de bus naar de Serlesbaan. Boven wandelt hij over het Naturlehrpfad tot aan Gasthof Sonnenstein, waar gegeten wordt. Daarna daalt Michel met zijn groep af tot even voor Mieders, waar Kris hen komt oppikken. (9 km – 100 m HV)

De diehards, toch nog goed voor 28 stuks, stappen om negen uur op de bus en laten zich afzetten in Scholler, zo'n vijf km van Neustift. Daar beginnen ze aan de klim die hen naar de Milderaunalm zal brengen. Even wandelen we langs de Fahrstrasse. Eens we die hebben verlaten, genieten we vanop het Panoramapad van mooie zichten over de grasgroene weiden. Boven ons laat een ree zich in al zijn statigheid bewonderen alvorens weg te springen in de donkerte van het bos. De wolken pakken zich samen en stilaan wordt ons het zicht naar beneden ontnomen. Jammer, maar het regent niet, en da's toch ook al iets. Ondertussen hebben we het almengebied verlaten en zigzaggen we over de brede Forststrasse hogerop. Aan het eind van de klim kiezen we voor de kortere, maar veel steilere Steig. Om iets over elven staan we op goed tweehonderd meter van de hut en is het tijd voor de borrel. Bezweet als we zijn, houden we een ultra-korte borrelstop en gaan dan de volledig vernieuwde hut binnen, waar Hüttenwirt Christian het vuur heeft aangestoken. Zelfs de tegelkachel brandt. Binnen is het dan ook behaaglijk warm. Nadat iedereen zijn bestelde drankje heeft gekregen, komt Elisabeth met een vol dienblad Marillen-Schnaps-glaasjes binnen. Smaakt altijd ! Dan serveert Christian de maaltijd : Käsespätzl met gebakken ajuin en snippers bieslook. Stevige bergkost waarmee we zeker nog een tijdje zullen verder kunnen. Voor we de hut verlaten, speelt Eric een paar nummertjes op de gitaar en wordt er luidkeels meegezongen. Plezante bedoening daar, op de Milderaunalm, waar om halfeen de stroom werd afgesloten voor onderhoudswerken aan de generator aan de Stubai-gletsjer. De kaarsjes op tafel zorgen voor de stemming. We moeten echter verder

en dalen weer af, deze keer over de Forstweg, waarbij we halverwege kiezen voor de richting van het Oberisstal. Even gaan we hier links omhoog, langs de snelstromende Alpeinerbach, waar we de gevolgen nog kunnen zien die het onweer van 25 juli hier heeft aangericht. Dan staan we voor de open mond van de tunnel, die ons over een lengte van 800 m naar Oberkartnall zal brengen. Waar we geen rekening hadden mee gehouden, is met het feit dat ook hier geen stroom is. Het is dan ook aardedonker in deze onderaardse gang. Omdat de tunnel onderweg wat bochten maakt, zien we ook het einde niet. Best wel akelig. Komt daar nog bij dat de weg in de tunnel nog eens 10 percent stijgt. Iedereen is dan ook maar wat blij als we uit deze mollenpijp komen. We staan nu hoog boven het Stubaital, en kunnen weer genieten van de mooie panorama's. De regen die ons een kwartiertje parten heeft gespeeld, is alweer opgehouden en de wolken hangen hoog genoeg om te kunnen zien hoe mooi groen het beneden weer is. Vanuit Kartnall begint de pittige daling naar Neustift toe, waar we iets over vier toekomen, na een best wel "anstrengend" dagje bergwandelen. (18 km – 960 m HV)

's Avonds spelen we bingo ! Onder de vakkundige leiding van Dirk, met hulp van zijn "bouwvallige" assistente Katrien beleven we een hilarische avond. Uiterst geconcentreerd kruist ieder de getalletjes op zijn kaart aan, tot er iemand "Bingo !" roept. Er werden erg waardevolle prijzen geschonken aan de winnaars, maar uiteindelijk bleek iedereen wel winnaar te zijn, want met z'n allen hadden we ons een paar uur geweldig goed geamuseerd !

Donderdag 1 september : vandaag rijden we met de bus tot Mieders en nemen er de Serlesbaan. Jammer genoeg is het dal nog gevuld met nevel en wolken. De zon zou die in de loop van de dag moeten opruimen, doch wanneer we met de gondels naar boven zweven zijn we gehuld in dikke mist. Boven is het kil. De meegebrachte fleece komt goed van pas. We beginnen onze dag met een tochtje richting Kloster Maria Waldrast. Michel kiest voor de bredere Forstweg, wij opteren voor smallere bospaden. Vanaf de Ochsenhütte gaat ons pad stevig klimmen. Bij het uithijgmoment heeft iedereen het al zeker warm genoeg. We passeren twee houten uitzichtpunten, maar het enige wat we te zien krijgen is een muur van mist. We duiken weer het bos in en volgen een mooi pad tussen de dennen. Wat verderop beginnen we aan de kruisweg die ons meeneemt naar een verweerd, houten kerkje. Even afdalen en we komen uit bij Kloster Maria Waldrast, het hoogst gelegen klooster van Oostenrijk. Na de borrelstop en na even van het heilzame water van de kloosterbron te hebben geproefd, gaan we binnen in het Kloostergasthof, waar voor ons de tafels zijn gereserveerd. Het is nog te vroeg voor een écht middagmaal, dus houden we het bij een kleinigheidje. Nou ja, zowel de warme Apfelstrudel, mit oder ohne Sahne en de Kirschtorte vullen zeker voldoende de maag om er weer een paar uur tegen te kunnen. Ondertussen is de zon er door gekomen en kunnen we genieten van fraaie zichten op de omgevende bergwereld. We beginnen nu aan de lange afdaling richting Matrei. De weg die we volgen wordt in de winter gebruikt als rodelbaan. Sommige stukken dalen tot wel 24 % ! Langs onze weg werd heel wat werk verricht door de houtvesters. De vers gekapte bomen wachten er op transport. De heerlijke geur van terpentijn volgt ons op onze weg naar het Wipptal. Een rode, of was het zwarte, wouw cirkelt boven de kruinen van de lorken die langs de grasgroene helling uitkijken op het dal. Voor ons zien we het viaduct van de autoweg richting Brenner. We gaan op zoek naar de hangbrug over het Wipptal. Net voor we die

bereiken stuiten we op een afsluiting van een werf. Blijkt dat de weg hier is afgesloten. Toch even vragen of we de brug niet kunnen bereiken. Wat later stappen we de 150 m lange hangbrug over. Hoe stevig die ook verankerd is, toch is het wat beangstigend om over deze wiebelbrug te stappen. De ene met een lach op zijn gezicht, de andere met een verbeterd trek ... iedereen raakt veilig aan de overkant. Afdalen dan naar Matrei, waar we de Wipp oversteken en gebriefd worden over het verdere verloop van de dag. Het is nog maar twee uur, té vroeg om al terug richting Neustift te rijden. Op een 15-tal km van Matrei ligt het Gschnitztal en daar gaan we nog een korte tocht maken, richting Laponessalm. Een tiental van onze stappers kiest om in Gasthof Feuerstein even iets te gaan drinken en dan in de buurt wat op verkenning te gaan. De rest volgt het asfaltje naar boven. Op de alpenweiden grazen de koeien het malse gras en malen het tot melk. Rondom liggen imposante toppen en hier en daar dondert een waterval naar beneden. In de Laponeshütte smaakt de koffie, de pint of de Fritatensuppe heerlijk. Tijd om terug te keren, met deze keer zicht op de andere kant van de bergen, richting Wipptal. Het kwam wat onverwacht, maar dit korte uitstapje in het Gschnitztal werd een heuse meevaller ! (vm 12,5 km met 280 m HV – nm 6,5 km met 180 HV = totaal 19 km met 460 m HV)

Vrijdag 2 september : stralend weer, dus maken we ons op voor de koninginnenrit. We wandelen ook vandaag weer in twee gescheiden groepen, van bij de start. Michel zou vertrekken vanaf de Mutterbergalm, helemaal bovenaan in het dal om van daaruit de Wilde Wasserweg te volgen. Het pad was echter nog versperd door de resten van de steen- en modderlawines die er op 25 juli zijn beneden gekomen bij een gigantisch onweer dat toen over het Stubaidal trok. Noodgedwongen start hij dan maar vanaf de Grawa-waterval. Kris zet de bus met de neus weer richting Neustift en start de afdaling. Plots een kreet : “Jeanine is er niet bij !!!”. Jeanine was bij het dalstation even naar het toilet geweest en toen zij klaar was, vond zij niemand meer van de groep. In paniek neemt zij de kabelbaan, in de overtuiging dat Michel en zijn volgelingen eveneens naar boven zouden gegaan zijn. Bellen baat niet, want er is geen bereik. Na een flinke poos komt Jeanine dan toch uit de gondel die haar weer naar het dalstation bracht. Na een emotioneel weerzien kan Kris dan toch weer richting Grawa. En Jeanine : die is weer een onwaarschijnlijk, echtgebeurd verhaal rijker. Aan de Grawa-waterval is het kil en nat, geen plek om 's morgens even blijven te zitten genieten. Over de brede wandelweg langs de Ruetz gaat het hoofdzakelijk bergaf tot de afslag naar de Bsuchalm. Het pad wordt smaller en slingert zich in zigzag tussen de dennen omhoog, langs de snelstromende Langenbach. Aan een uitzichtplatform maakt de Langenbach een flinke tuimeling en stort een waterval naar beneden. Wat verderop wordt de weg weer breder en gaat het richting Bsuchalm. Wat een plaatje is me dat ! Zo'n mooi dal, zo mooi gelegen, met dat witte kerkje er langs. Tijd voor het middagmaal : een flink bord aardappels met daarbovenop spek en ei. Alweer stevige bergkost, maar ferm lekker !

De andere groep, 24 eenheden groot, start met de klim naar de Falbesoner Nockalm, vanaf de Doadler Alm. Al vanaf het begin gaat het pad flink stijgen en zigzaggen we door donker dennenbos. Het gaat steil omhoog, doch altijd in korte haakjes over een steeds best goed begaanbaar pad. Na 450 m klimmen bereiken we de Hütte. Buiten is het nog wat frisjes, maar binnen is het heerlijk warm. We drinken iets en gaan verder, op naar de Bänkenalm. 45 minuten zouden we er over doen. Het is een mooi pad, dat dunnetjes langs de bergwand

omhoog sluipt. Weggestoken tussen de boomwortels vinden we gelukssteentjes. Die maken de terugreis mee en worden ergens in Limburg, op deze of gene wandeling, weer weggestopt. De Bänkenalm is werkelijk schitterend gelegen met een onbelemmerd zicht op de weidse bergwereld. Beneden kronkelt de Ruetz langs de Tschangelair Hütte, waar we straks ook zullen passeren. Ingevolge het strakke tijdschema hebben we niet de tijd om in de hut wat te drinken., dus keren we op onze stappen terug tot aan de Falbesoner Nockalm. We nemen nu de Forstweg naar beneden, stijgen weer lichtjes bij de afslag naar de Bsualm en komen er om iets over één toe. Michel en zijn groep maken plaats voor ons en ook wij kunnen genieten van zo'n heerlijk bord alpenkost.

Op de terugweg is er dan de Wilde Wasserweg. We dalen af tot aan de Ruetz en volgen stroomopwaarts zijn woeste loop. Daar kijken we diep onder ons uit op het briesende water dat zich met een ontzagwekkende kracht door een rotsengte stort. Alweer een heerlijk mooi plekje. Aan de Tschangelair Alm zit de tocht voor de Groep Michel er op. Wij gaan nog door tot aan de Grawa-waterval. Moe als we zijn moeten we toch nog fiks klimmen. Na 18 wondermooie wandelkilometer komen we toe aan het houten staketsel waar je vanaf de voorgevormde houten ligstoelen kan genieten van het prachtige zicht op de watersluier van de Grawa-waterval. Met een breedte van 85 m en een val van ongeveer 180 m behoort deze waterval tot één van de meest indrukwekkende van Tirol. Even mogen we genieten van de rust, om dan toch nog even door te klimmen tot achter de Grawa Alm waar Kris ons komt oppikken. Uiteindelijk maken we vandaag 1150 hoogtemeter... (18 km met 1150 m HV – 11 km met 285 m HV)

Zaterdag 3 september : onze laatste dag ... zo snel gaat het, niet alleen hier in Neustift op wandelvakantie, maar ook in het gewone leven. De tijd vliet ons door de vingers als was het water en het lijkt dat hoe ouder we worden, hoe sneller die tijd aan ons voorbij lijkt te gaan. Na een onweerachtige avond is de lucht vandaag weer zo goed als helemaal blauw. Achteraan in het dal, waar de gletsjer ligt, drijven wat wolken. De voorspellingen geven aan dat we vandaag een bewolkte dag mogen verwachten waarin slechts weinig plaats zou zijn voor de zon. Na de middag zouden er buien binnendrijven, waarbij een onweer niet uit te sluiten zou zijn. We komen aan bij de Mutterberg en nemen de lift naar boven, met gondels waarin plaats is voor wel 30 personen. Overstappen naar gewone bakjes van 8 en aankomen op 3200 m. Fris aan de vis hier ! En we voelen ook meteen dat boven 3000 m ademen een stuk moeilijker wordt. Bij het nemen van de trap naar het uitzichtplatform wordt dit nog eens extra onderstreept. Het uitzicht rondom wordt dan wel wat belemmerd door opkomende wolken, toch blijft het indrukwekkend mooi. Iedereen neemt zijn foto van Top of Tyrol en dan dalen we weer af tot op 2800 m. Even te voet tot bij de ingang van de ijsgrot. Daar stappen we de buik van de gletsjer in. Hoe indrukwekkend is dat ! We volgen een traject langs de ijzige wanden en krijgen onderweg informatie over wat er zich zoal in de gletsjer bevindt. De aangepaste blauwachtige verlichting maakt het geheel nog feeëriker. Voor het buitengaan maken we nog een foto vanop de ijstroon. Even klimmen – weer die adem die ons parten speelt – en dan met de kabel tot aan de Dresdner Hütte. Hier krijgen we een volledige Stube voor ons alleen ! De frietjes met curryworst, grillworst of Leberkäse smaken heerlijk. Beneden bij de bus voelen we dat de temperatuur héél wat hoger ligt dan op de Top of Tyrol en bij het hotel, waar we een tussenstop maken, is het zelfs aangenaam

warm. De lucht oogt niet echt dreigend, dus belooft het nog een aangename wandelnamiddag te kunnen worden. Kris brengt ons nog eens naar Fulpmes, waar we bij de eerste halte van de Kreuzjochbahn uitstappen. We splitsen de groepen en beginnen aan de Baumhausweg, een pad waaraan vooral de kinderen veel plezier beleven. Over een afstand van 2,5 km werden houten constructies aan en in de bomen opgesteld. Er is de Dwergenschatkamer, de Dwergenslaapkamer, de Muziekkamer ... Onze stappers zijn echter zo druk bezig met het evalueren van de wandelweek, het weer dat we kregen, het eten in het hotel, de maaltijden in de hutten, dat de dwergenvertrekken wat aan hen voorbij gaan, of is het andersom ? We verlaten even het bos en kijken mooi uit over Fulmes en Medraz. Over de brede Forstweg gaat het dan dalwaarts, tot we de parking van de Kreuzjochbahn voor ons zien liggen. Groep Michel gaat hier rechtdoor en rijdt met Kris weer tot het hotel. De anderen maken een haakse bocht en wandelen te voet tot Neustift. Even gaat het wat regenen. Voor ons zien we dat boven de Elfer een dicht wit regengordijn hangt. Gelukkig krijgen wij maar een staartje van die bui. Terwijl het lichtjes druppelt, breekt de zon door. Gevolg : een regenboog ! Mooi om zien hoe boven Fulpmes, lager dan dat wij staan, een kleurige boog het dal overspant. We volgen wandelvriendelijke asfaltjes, tussen de groene alpenweiden, met tal van hooischuurtjes langs ons traject. Beneden loopt de Ruetz en op meerdere plaatsen merken we weer hoe desastreus het onweer van 25 juli hier wel heeft huisgehouden. In Neder gaan we onder Fahrstrasse door en wandelen we langs de Ruetz, de rivier die ons meeneemt tot aan het hotel. Einde van een supermooie wandelvakantie ! (12 km met 170 m HV en 7 km met 170 m HV)

Wandelde je alle dagen het volledige programma, dan staan er na deze week 117 km op je teller en overwon je liefst ... 3810 m HV. Het light-programma was goed voor 76 km, met 1700 m HV.